V souzeném případě je nálezem zjištěno, že obviněný podal zmíněné trestní oznámení na A. ve svém vlastním finančním zájmu, a to za tím účelem, aby mohl z očekávané odměny krýti palmární pohledávku, jež mu příslušela proti jeho klientu M., který mu dal informace k uvedenému oznámení, a dále je zjištěno, že se jednání obviněného, směřující k dosažení odměny za toto odůvodněné oznámení, dostalo k vědomosti finančních úřadů, t. j. k vědomosti osob, jež nejsou příslušníky stavu advokátského. Tato skutková zjištění nálezu nejsou odvoláním napadena.

Z toho, co uvedeno, plyne, že zjištěné jednání obviněného zakládá objektivní skutkovou podstatu kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu advokátského.

Ve směru subjektivním stačí ke skutkové podstatě kárného přečinu i nedbalost, a to i tak zv. nedbalost nevědomá. Že tu šlo na straně obviněného při nejmenším o nedbalost posléze uvedeného rázu, je zcela nepochybné; neboť neuvědomil-li si obviněný, že zlehčuje svým jednáním čest a vážnost stavu advokátského — odvolání tvrdí, že si to obviněný neuvědomil — lze to vysvětliti jedině tím, že neuvažoval o svém jednání s bedlivostí, jež byla nutná a možná.

Čís. 373 dis.

Kárná rada je příslušná jednati a rozhodovati i o disciplinárních přečinech bývalých kandidátů advokacie, byli-li obvinění jak v době, kdy se jich dopustili, tak i v době, kdy o nich došlo oznámení kárné radě, ještě zapsáni v seznamu kandidátů advokacie. Není však třeba, aby byli obvinění zapsáni v tomto seznamu ještě i v době vydání kárného nálezu.

Příčí se ustanovení § 10, odst. 2 adv. ř., podle něhož se má advokát vždy chovati bezelstně a čestně, zařídí-li advokátní koncipient, aby proti osobě, jíž byly v kanceláři jeho zaměstnavatele vydány peníze, byla hned na to, ještě v budově kanceláře, provedena v jeho prospěch exekuce jejich zabavením.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1938, Ds I 74/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněných Dr. V., bývalé kandidátky advokacie a Dr. P., bývalého kandidáta advokacie, z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud byli uznáni vinnými kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu a Dr. P. i kárným přečinem porušení povinnosti povolání.

Z důvodů:

Obě odvolání namítají především po stránce formální, že kárný nález nesměl býti proti obviněným vynesen, protože v době, kdy o jejich přečinech bylo rozhodováno, nebyli již zapsáni do seznamu kan-

didátů advokacie. Nepopírají, že byli do uvedeného seznamu zapsáni jak v době, kdy se dopustili přečinů, o něž jde, tak v době, kdy kárné radě došla oznámení o jejich činech. Pak stačí odvolatele odkázati na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 332 dis. Sb. n. s., jímž bylo vysloveno a obšírně odůvodněno, že věcnou odpovědnost za kárný přečin zakládá již okolnost, že se obviněný dopustil činu jako kandidát advokacie, že formálním předpokladem pro zahájení řízení je však, aby obviněný byl zapsán v seznamu kandidátů advokacie i v době, kdy kárné radě došlo oznámení o jeho činu, a že příslušnost a pravomoc kárné rady stíhati koncipienta nepomíjí tím, že obvinění, vzdavše se své služby, jak tomu bylo v souzených případech, v době vydání kárného nálezu byli již vymazáni ze seznamu kandidátů advokacie. Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací nevidí důvodu, aby se odchýlil od toho stanoviska.

Neprávem dovolává se odvolání Dr. P. rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 302 dis. Sb. n. s., neboť toto rozhodnutí má na mysli případy, kdy obviněný v době, kdy se dopustil činu, vykonával sice službu u advokáta, leč nebyl zapsán v seznamu kandidátů advokacie. Uvedené rozhodnutí tedy nedopadá na souzené případy.

Rovněž je bez významu, že podle tvrzení obviněného Dr. P. bylo trestní řízení zavedené proti němu k oznámení M. zastaveno až dne 19. února 1937, kdy obviněný již nebyl zapsán v seznamu kandidátů advokacie. Podle § 16, odst. 2 kárn. stat. nelze sice kárné řízení provésti, dokud se pro dotčený čin vede trestní řízení, leč pro posouzení pravomoci a příslušnosti kárné rady nezáleží podle toho, co nahoře uvedeno, na tom, zda kárné řízení bylo lze provésti, nýbrž na tom, že obviněný byl v uvedeném seznamu zapsán v době, kdy kárné radě došlo oznámení; oznámení jí však došlo dne 4. června 1934 a obviněný připouští, že v této době byl jako kandidát advokacie v příslušném seznamu zapsán. — — —

Po stránce věcné je neopodstatněno i odvolání obviněného Dr. P. Z vlastní obhajoby tohoto obviněného vyplývá, že byl pověřen vyjednáváním mezi N. a V., při čemž šlo též o to, aby V. poskytl N. zápůjčku 15.000 Kč, že tato zápůjčka určená pro N. byla V-em složena v kanceláři Dr. K., jehož koncipientem byl obviněný, že v této kanceláři peníze, o něž jde, měly býti a byly N-ovým vyplaceny, pokud jich nebylo třeba k uspokojení nároku Š., že však obviněný zařídil, aby v době, kdy N-ová opustí s penězi V. kancelář, byla proti ní vykonána exekuce k uspokojení soukromé pohledávky, kterou měl obviněný za N-ovou. Obviněný doznal ve svém podání ze dne 21. března 1938, že věděl, že části zápůjčky mělo býti použito k zaplacení odstupného předchůdci manželů N. Š-ovi, aby provoz hospodské živnosti mohl býti zahájen. Musil tedy, i kdyby to nebylo bývalo výslovně ujednáno, předpokládati, že i ostatní peníze V-em zapůjčené byly určeny pro tento provoz, když V. měl zájem na tom, aby mohl u N-ových sloužiti jako vrchní číšník. Je pak jasno, že obviněný, pokud, řídě se jen svým hmotným zájmem, zařídil,

aby v jeho prospěch byla proti N-ové hned v domě, kde jest umístěna advokátní kancelář, vedena exekuce na peníze právě jí v kanceláři vydané, jednal nejen záludně a potměšile a tím proti své povinnosti, aby se choval vždy bezelstně a čestně (§ 10, odst. 2 adv. ř.), nýbrž i proti zájmům klientů svého zaměstnavatele, ačkoli měl jejich zájmy zastupovati a dáti jim přednost před zájmem vlastním. Plyne tedy již z vlastních údajů obviněného, že porušil povinnosti povolání uložené mu podle § 9 adv. řádu a že zlehčil čest a vážnost stavu, takže nebylo zapotřebí, aby kárná rada v uvedeném směru připustila ještě další důkazy v podání ze dne 21. března 1938 navržené.

Podle toho, co uvedeno, je najmě bez významu, zda obviněný výslovně přislíbil, že peněz V. bude použito jen k otevření restaurace, pokud se týče zda obviněný svým postupem otevření restaurace znemožnil. Rovněž je pro posouzení věci nezávažné, že se obviněný V-ovi za zápůjčku N-ových osobně zaručil, a že manželé N. prý zavinili vedení exekuce tím, že nedodrželi měsíční splátky. Konečně je bez rozhodujícího významu, zda osoby vykonáváním exekuce pověřené N-ové peníze přímo odebraly nebo zda jim N. peníze pod nátlakem exekučního výkonu odevzdala. Stačí k naplnění skutkové podstaty nahoře uvedených kárných přečinů, že obviněný podle vlastního doznání »objednal exekutora ke kanceláři«, ačkoliv o tom, že se N-ovi dostanou k penězům, byl informován jen výkonem povolání, při němž byl povinen hájiti zájmy klientů a nikoli na jejich úkor zájem vlastní. Za tohoto stavu věci je též bez významu, zda V. později prý všeobecně prohlásil, že nemůže odvolatele z ničeho nečestného viniti.

Čís. 374 dis.

Usnesení valné hromady advokátní komory, jímž se členům advokátní komory přikazuje, aby za koncipienty-začátečníky nepřijímali uchazeče, kteří vykonali státní zkoušky judiciální a státovědeckou jen s dostatečným prospěchem, odporuje ustanovení § 6 zákona čís. 40/1922 Sb. z. a n.

Takové zákonu odporující usnesení valné hromady advokátní komory není pro její členy závazné; jeho porušení není kárným přečinem.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1938, Ds II 12/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl stížnosti zástupce komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že není důvodu kárně stíhati Dr. A., advokáta v M.

Důvody:

Kárná rada vyslovila, že není důvodu kárně stíhati Dr. A. pro to, že přes usnesení valné hromady advokátní komory ze dne 12. dubna 1935 přijal za koncipienta Dr. J., ač tento složil státní zkoušku státovědeckou